

Kate (10) heeft de diagnose ernstige dyslexie. Daardoor heeft ze veel moeite met technisch en begrijpend lezen, maar ook met de verhaalsommen bij het rekenen. Ze vindt het eng om in de klas voor te moeten lezen. Inmiddels krijgt Kate al een aantal maanden gespecialiseerde dyslexiezorg. Haar laatste resultaten van de Cito-toets zijn flink verbeterd: begrijpend lezen ging van een D naar een B en zowel het spelling- als het rekenonderdeel was beter gemaakt. Deze stijgende lijn zette zich ook in Kates ontwikkeling voort. Door haar leesproblemen had ze een negatief zelfbeeld. Nu is ze een stuk zelfverzekerder. Doordat ze minder onzeker is, gaat het voorlezen ook stukken beter.

Vergoeding

Gespecialiseerde dyslexiezorg is sinds 2009 toegankelijk voor alle basisschoolleerlingen met ernstige dyslexie. Vanaf 2009 is hiervoor namelijk een vergoeding beschikbaar vanuit de overheid. Zo krijgen ook kinderen met ouders die minder te besteden hebben de zorg die zij nodig hebben. Daarmee lopen we in Nederland voorop en zijn we een voorbeeld voor andere landen in Europa. Een essentiële stap in het bevorderen van kansengelijkheid.

Voor wie?

Alleen basisschoolleerlingen met de diagnose ernstige dyslexie hebben recht op deze vergoeding. Dit betreft ongeveer 3-4% van alle basisschoolleerlingen.¹ In Nederland gaan we zorgvuldig om met het label ernstige dyslexie. Daarom worden leerlingen eerst door de school zelf intensief begeleid. Pas als blijkt dat de schoolaanpak niet aanslaat komt de gespecialiseerde zorg in beeld.

¹ L. Blomert, Dyslexie in Nederland theorie, praktijk en beleid. Amsterdam: Uitgeverij Nieuwezijds, 2005.

Jeugdwet

Tussen 2009 en 2014 was dyslexiezorg onderdeel van het basispakket zorgverzekeringen. Vanaf 2015 valt gespecialiseerde dyslexiezorg onder de Jeugdwet. Net als andere ontwikkelingsstoornissen zoals ADHD, wordt de zorg niet door de school zelf gegeven, maar door gespecialiseerde zorgprofessionals. Er gelden tal van wettelijke eisen aan de uitvoering van dyslexiezorg waar de school niet voor is toegerust. De samenwerking tussen de zorgaanbieder en de school is erg belangrijk, want kinderen met ernstige dyslexie krijgen op school voor, tijdens en na de behandeling een aangepast lesprogramma. Dyslexiezorg is dus bij uitstek een vorm van ketenzorg.

Waar of niet waar?

“14% van de kinderen krijgt een vergoeding voor dyslexiezorg”

Niet waar

Uit het rapport van de Onderwijsinspectie blijkt dat 14% van kinderen op de middelbare een dyslexieverklaring heeft.² Maar de vergoeding voor dyslexiezorg is alleen beschikbaar voor basisschoolleerlingen met de diagnose ernstige dyslexie. Dit is iets anders dan een dyslexieverklaring. Ongeveer 3-4% van de schoolgaande kinderen in de basisschoolleeftijd heeft deze diagnose. Naast leerlingen met ernstige dyslexie vallen ook kinderen die om wat voor reden niet hebben geprofiteerd van het basisonderwijs in die 14%. Daar moet een andere passende oplossing voor komen.

“Als we de gespecialiseerde dyslexiezorg overdragen aan het onderwijs kunnen we een forse bezuiniging inboeken”

Niet waar

De jaarlijkse kosten voor de Jeugdzorg bedragen ruim 5,5 miljard euro.³ De dyslexiezorg neemt daarbinnen slechts een fractie voor haar rekening. Naar schatting ca 80 miljoen. Het overhevelen van de dyslexiezorg naar het onderwijs zal daarom slechts een fractie helpen in de totale bezuiniging van 370 miljoen in 2023. Daarbij leidt overheveling tot een broekzak-vestzak constructie. Want ook als het onderwijs de verantwoordelijkheid krijgt over de zorg voor kinderen met ernstige dyslexie zal dat gepaard moeten gaan met een investering. De jeugdhulp wordt daarmee dan wel een fractie goedkoper, maar aan de kant van het onderwijs komt het er weer bij. Daarbij brengt een overheveling nieuwe uitdagingen met zich mee, die mogelijk tot nieuwe kosten kunnen leiden.

“Als het onderwijs goed is, bestaat dyslexie niet meer”

Niet waar

Hoewel een deel van de kinderen met aangeboren leesproblemen bij goede kwaliteit onderwijs geen dyslexie zal ontwikkelen, zal er altijd een groep zijn van ca 3-4% van de kinderen die zonder specialistische zorg, ernstige belemmeringen zullen ervaren bij deelname aan de maatschappij. Beter lees- en spellingsonderwijs zal dus het aantal dyslexieverklaringen op het voortgezet onderwijs aanzienlijk kunnen verlagen, maar ernstige dyslexie zal ook bij het best denkbare onderwijs altijd blijven bestaan.

BDZA is de onafhankelijke branchevereniging voor professionele aanbieders van dyslexiezorg.

² Rapport Dyslexieverklaringen: verschillen tussen scholen nader bekeken 2019, Inspectie van het Onderwijs.

³ E. Vrijzen, Kinderen van de rekening: het drama van de jeugdzorg, EW 2021, nr. 24, p.II.